

Winter's Bone

Debra Granik met Jennifer Lawrence, John Hawkes, Dale Dickey, Sheryl Lee, Garret Dillahunt

KOUDE RILLINGEN

Debra Granik mixt sentiment, spanning en sociaal commentaar in deze superieure 'country noir'.

Dat de Amerikaanse onafhankelijke cinema betere tijden heeft gekend, is even eufemistisch als stellen dat Mel Gibson een zelfbeheersingsprobleem heeft. Toch spoelen er elk jaar nog twee à drie indiefilms aan die de commerciële en artistieke crisis over de Atlantische oceaan even doen vergeten. Eén daarvan is *Winter's Bone*, een aangrijpend en trefzeker geregisseerd suspendedrama van Debra Granik, dat zowel in Berlijn als in Sundance scoorde.

In deze potente adaptatie van Daniel Woodrells gelijknamige misdaadroman zie je hoe de zeventienjarige Ree Dolly (Jennifer Lawrence) in haar eentje haar whitetrashgezin moet runnen, aangezien haar criminele vader zoek is en haar depressieve moeder aan de pillen zit. Bovendien moet Ree hoogdringend de schulden

van haar junkiepa zien af te betalen, wil ze niet het ouderlijke huis verliezen en samen met haar jongere broertje en zusje in een pleeggezin belanden. Tegen haar zin schakelt ze daarom de hulp in van haar oom Teardrop (*Deadwood*-acteur John Hawkes), hoewel die ook in de bajes heeft gezeten en zich in dezelfde louche drugskringen als vaderlief ophoudt.

Wat *Winter's Bone* even grimmig als ontroerend maakt, is niet alleen de ontwapenende vertolking van Jennifer Lawrence als de kranige tiener die tegen wil en dank in de rol van matriarch wordt geduwd. Het is ook de sfeer van beklemming en moreel en economisch verval die de film bol doet staan van de onder- en bovenhuidse spanning. In het marginale en beboste dorp in Ozark, Missouri, waar Ree en de rest van de Dollyclan wonen, heeft iedereen immers wel iets met 'crystal meth' of andere harddrugs te maken en heerst bijgevolg een verstikkende omerta tegenover sheriffs en andere pottenkijkers.

Alleen al daarom zou het Granik oneer aandoen om *Winter's Bone* te reduceren tot een knap vertelde detectivethriller die de marge van ruraal Amerika verkent. Tegelijk is *Winter's Bone* ook een pakkende, disfunctionele familie-kroniek aangevoerd door het Amerikaanse achterlichtje van de Dardennes' Rosetta en bevolkt door ongere houthakkerstypes die zo uit *Deliverance* of *Straw Dogs* lijken weggelopen. Bovendien krijgt de film, met zijn minderjarige en maagdelijke heldin, dichte bossen en groteske randpersonages, bij vlagen zelfs de allures van een duister vérité'sprookje, alsof Alice deze keer niet in Wonderland, maar wel in de Ozark Mountains is beland.

Een sfeervolle milieuschets, pakkend survivaldrama en spannend southern gothic fabel in één dus, oftewel Amerikaanse independent op zijn best.

DAVE MESTDACH

JENNIFER LAWRENCE
in 'WINTER'S BONE'.
De Amerikaanse
independent op zijn best.

SUNDANCE KID

De naam Debra Granik (47) mag dan niet zo bekend in de oren klinken, de Amerikaanse regisseuse filmde totnogtoe een fraai palmares bijeen. Zo won ze in 1998 al een prijs op het Sundance Festival voor haar eerste kortfilm *Snake Feed*. Voor haar langspeelfilmdebuut *Down to the Bone* – met Vera Farmiga als junkie – won ze in 2004 in Sundance dan weer de prijs voor beste regie en de Speciale juryprijs. Bovendien kreeg ze er vorig jaar met *Winter's Bone* zowel de Grote Juryprijs als de award voor beste scenario, terwijl de film intussen ook zeven Independent Spirit Awards – én een Golden Globe-nominatie binnenrijfde. (D.M.)